

vi ville blive bedt om at finde nogle modeller, hvor der var mere tid i familierne i forholdet mellem børn og deres forældre. Der er ingen tvivl om, at vi ville blive bedt om at finde nogle modeller, hvor der var mere plads. Det er jo slående, at når man på konferencer diskuterer børnenes forhold, så er der tit så meget plads, at det kan være svært at finde hinanden i korridorerne, men når man ser på daginstitutionerne, er den sidste kvadratmeter omhyggeligt udnyttet.

Jeg tror også, vi ville blive bedt om at etablere en verden, hvor der var flere oplevelsesmuligheder, og hvor en del af dem var knap så plastiske. Jeg tror, man ville bede os om at lave nogle legemuligheder på de steder, hvor børnene boede og opholdt sig, legemuligheder, der var lidt sjovere og lidt mere oplevelsesrige, end tilfældet er i dag.

Endelig tror jeg, vi ville blive bedt om at være mere optaget af børn, som det går skidt for. Jeg hørte Venstres ordfører, hr. Erik Larsen, sige, at en stor del af børnene går det godt. Det er rigtigt. Det er formentlig rigtigt, at vi har en generation af børn og unge, der kan mere end nogen tidligere generation – det store flertal af dem. Men det er lige så synligt, at vi har et mindretal, der klart falder igennem mere synligt end nogen tidligere generation. Jeg kan også give det en fælles betegnelse: polarisering. Vi oplever en kolossal polarisering i børn og unge-gruppen i de her år.

Jeg synes, det er i den sammenhæng, man skal se dette forslag. Men jeg vil sige, at Enhedslistens forslag er genbrug på den måde, at der dels er et tidligere VS-forslag fra 1985-86, hvor man første gang rejser ønsket om en ombudsmandsinstitution for børnene i Danmark, dels to socialdemokratiske forslag, så det er kendt stof dels fra 1985-86, dels fra 1986-87.

Det, der, så vidt jeg kan se, kendetegner forslagene, er, at de henter inspiration fra Norge, hvor en børneombudsmandsinstitution er indført. Jeg skal sige til dem, der har været kritiske over for institutionen, at jeg synes – hvis man ikke har gjort det – man skulle gøre sig den umage at læse, hvor mange sager man faktisk har rejst i den norske børneombudsmandsinstitution, og hvor stor glæde der har været ved indførelsen af den hele vejen rundt. Jeg tror, nogle ser spøgelse i denne debat. Vi støtter behovet for en uafhængig ombudsmandsinstitution til at værne om børns og unges rettigheder i samfundet.

Jeg synes, forskellen i forhold til Børnerådet er, at alt andet lige vil det være sådan, at Børnerådet er knyttet til regeringen. Det betyder, at den frihed, som er så vigtig for at kunne kigge uden bindinger af nogen art, selvfølgelig er mindre hos et Børneråd. Det betyder også, at Børnerådet ikke er udstyret med nogen formel kompetence til at omgøre beslutninger, og det er en ganske væsentlig forskel.

Jeg skal sige som min afslutning, at jeg synes til gengæld godt, Enhedslistens forslag kunne have været udformet mere aktivt, mere i retning af, at børneombudsmandsinstitutionen kunne komme med anbefalinger, at man sikrede, at der lå en årlig beretning, og at man sikrede en meget udadvendt oplysnings- og informationsaktivitet. Jeg siger det også, fordi jeg synes, der er en tendens til ofte i diskussioner at tro, at jura klarer det alene. Efter min opfattelse klarer jura nogle ting, men der er også ting, som juraen ikke klarer, og jeg havde et ønske om, når vi kom til udvalgsbehandling af forslaget, at ændre det i retning af et mere aktivt forslag, hvor man også bruger ombudsmandsinstitutionen aktivt.

Jeg skal så også sige, at jeg synes, der kunne være et identitetsproblem i forhold til den eksisterende ombudsmand. Jeg vil egentlig også bede om, at vi får lov at overveje under udvalgsarbejdet, om vi kunne finde en mere præcis og mere aktiv betegnelse for denne her institution end børnenes talsmand, en betegnelse, der fastholdt, at man havde juridisk kompetence, men undgik, at vi fik forvekslinger i forhold til den eksisterende ombudsmandsinstitution.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Villy Søvnald havde nogle betragtninger, som måske er rigtige, over, at der i dagens samfund, i det moderne samfund er en større gruppe af børn, som har det dårligere, end der måske var for en generation eller to siden.

Jeg vil ikke afvise, at det er rigtigt, men det er jo tankevækkende så at konstatere, hvordan udviklingen på børneområdet har været, hvis vi går et par generationer tilbage og så frem til 1995. Der har udviklingen vel konstant siden 1920'erne og op gennem efterkrigstiden, i 1960'erne, i 1970'erne, i 1980'erne, været, at man gav forældrene mindre og mindre ansvar.

Man lagde mere ansvar over til det offentlige. Man oprettede flere offentlige institutioner, flere